

РЕШЕНИЕ

№ 6499

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 15.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5873** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а б.А от ЗДвП - /ЗПАМ/ № 20-4332-002795/14.05.2020 г., издадена от И. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прекратяване на регистрацията на ППС с рег.табели с [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца. В жалбата се иска отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, както и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Конкретно са развити доводи за липса в съставения акт за установяване на административно нарушение / АУАН/ на всички реквизити, посочени в чл.42 т.6,т.7 и т.10 от ЗАНН, непосочване на месторабота и длъжност на лицето, управлявало автомобила като неспособен водач, непосочване на ЕГН на свидетели и непосочване на кого са предоставени за пазене издетите регистрационни табели. Твърди се, че в оспорената заповед не е посочена нарушената правна норма, както и конкретното предложение от нормата на чл.171 т.2а б.А, за което се налага ПАМ. Сочи се, че дружеството жалбоподател е собственик на автомобила, но същият, по договор за оперативен лизинг е предоставен за ползване на [фирма], служител на което дружество е лицето, управлявало автомобила – Т. Л. Т.. За последното лице се твърди че длъжностната му характеристика не предполага ползване на служебен автомобил и той неправомерно е

взел ключовете на автомобила, без да има разрешението на работодателя си, до които няма и свободен достъп, „а са били прибрани в офиса на фирмата”. Искане се отмяна на заповедта. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства и се прави искане за допускане до разпит при режим на довеждане на Т. Л. Т..

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.М. – преупълномощена от адв.Д. С., която поддържа жалбата и прави отказ от разпита в качеството на свидетел на Т. Т..

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 13.05.2020г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 222410 от мл.автоконтрольор в отдел Пътна полиция в СДВР против Т. Л. Т., на 35 години, от [населено място], от съдържанието на който се установява, че на 13.05.2020г. около 02.44 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал лек автомобил м.Фолксваген УП с [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], като при извършената му проверка на [улица]срещу фирма „Топливо” е установено, че управлява автомобила като неправооспособен водач. При съставянето и връчването на АУАН Т. Т. не е направил възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а б.А от ЗДвП - /ПАМ/ № 20-4332-002795/14.05.2020 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца за нарушаване на чл.171, т.2а б.А от ЗДвП. Видно от съдържанието на заповедта – ПАМ е приложена срещу дружеството - жалбоподател, като собственик на лек автомобил марка Фолксваген УП с [рег.номер на МПС] , чието МПС е управлявано от Т. Л. Т. на 13.05.2020г., без водача да притежава свидетелство за управление на МПС – неправооспособен водач.

Като доказателства по делото са представени оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, АУАН № 222410/13.05.2020г., справка – картон на водача, доказателства връчването на ЗПАМ, както и за компетентност на административния орган, издал оспорената заповед. Приети като доказателства са представените от жалбоподателя Рамков договор за оперативен лизинг, сключен между [фирма] и [фирма], Общи условия за оперативен лизинг, Договор за лизинг - оперативен лизинг и бизнес мобилност от 27.06.2018г. между Порше мобилити БГ”Е. и [фирма] с предмет 4 бр.МПС марка VW move up 1.0 ecofuel ВМТ и трудов договор от 08.11.2019г. между Т. Л. Т. и [фирма] за назначаването на Т. Т. на длъжност „куриер с колело”.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Като страна по материалното правоотношение по регистрация на превозното средство лизингодателят безспорно е процесуално легитимиран да подаде жалба.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. "а", т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/ 09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от отдел Пътна полиция в СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП № 20-4332-003252 от 28.05.20120г. е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач. С оглед на гореизложеното и противно на доводите в жалбата, съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт. Непосочването на конкретното предложение от нормата на чл.171 т.2а б.А от ЗДвП при наличието на ясно и изчерпателно текстово изписване на хипотезата на нормата в оспорената заповед, съдът намира за несъществено нарушение на административното производствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени в акта и доколко същите са определени в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване и следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). Оспорената заповед е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред,

или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Наложена на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправопособен водач.

По делото не се оспорва, че лекия автомобил, собственост на дружеството жалбоподател, който е обект на приложената със заповедта ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е управляван на посочената в заповедта дата от неправопособен водач. Въпреки разпределението на доказателствената тежест и противно на доводите в жалбата, не се установи твърдяното в жалбата, че липсва съгласие за предоставяне за ползване на автомобила и разрешение за управлението на автомобила от неправоспособния водач Т. Л. Т.. В тази връзка не бяха ангажирани нито писмени, нито гласни доказателства / извършен бе изричен отказ от събирането на гласни доказателства/, установяващи липсата на знание и съгласие от страна на собственика, а и на лизингополучателя на автомобила, за управлението му лице, което не притежава свидетелство за управление на МПС. Факта, че съгласно представения трудов договор Т. Л. Т. е назначен на длъжност „куриер с колело” в [фирма] не изключва възможността същият, със знанието на работодателя си или на собственика на МПС, посочено в оспорената заповед, да управлява същото.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл.172 ал.2 от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а б.А от ЗДвП № 20-4332-002795/14.05.2020 г., издадена от И. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прекратяване на регистрацията на ППС с рег.табели с [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: